

Господинъ Рибокъ изплува
Надъ водата въ тоя мигъ,
Глътна въздухъ — но му стана
Зле, и той нададе викъ :

„Не, не мога тъй да плувамъ,
Въздухътъ не е за менъ ;
Най-добре е да си бжда
Тамъ кждето съмъ роденъ...“

Свѣтъ му се зави, назадъ се
Килна господинъ Рибокъ,
И отново се цамбурна
Пакъ въвъ своя виръ дълбокъ.

А надъ него Патаракътъ
Се закиска : „Квакъ-квакъ-квакъ !
Нищо не разбирашъ, байно...
Гледай ти какъвъ глупакъ!“

Гео Милевъ.

КОКОШИ СТРАХЪ.

I.

Тази есенъ вуйчо Манатарко — младъ ловецъ на стари години — уби една лисица. Какъ се случи това, и той самъ не разбра. Извикаха го сутринята преди зори и го повлѣкоха къмъ Балкана. Отъ бързане той забрави сума нѣща : забрави да се прекръсти ; не си взе патрони ; тръгна безъ Сокола — ловджийското куче. Чакъ когато му се присмѣха на пѣтя, отиде да го отвърже.

Както и да е, провървѣ му него день. Всичкитѣ ловци, до единъ, се върнаха съ празни рѣце. Само